

Glasilo Slovenske Krajine

NOVINE

Maribor

Prihaja vsako nedeljo.

Cena na leto doma 20 Din. V Ameriko cena na leto 70 Din. Cena M. Lista je doma 5 Din, v Ameriko 30 Din. ki oba lista majo i sirote dobijo kalendar brezplačno. Ki pa samo ednoga, ga dobijo za polovično ceno.

„Vredništvo i opravištvo Novin je v Črensovcih, Prekmurje“.

Vrednik Klekl Jožef, vp. plebanoš v Črensovcih.

Rokopise i naročnino pošiljajte na uredništvo ali opravištvo Novin v Črensovcih, Prekmurje. Oglasi, (inserati) se tudi tu sprejmajo. Cena ednoga kvadratnega centimetra za ednok en dinar za večkrat popust od 5% do 40%.

Zgrabte ga:

Kejp krivosodcov, narodnost i politika.

Pod tem naslovom napada markišavski Kūhar „Novine“ i „Naš Dom“. Od Novin piše ka „samo od Kūhara pisarijo.“ Ne g. Kūhar, premáli ste vi zato, ka bi samo od vas pisali. Mi niti edne litere ne pišemo od vas nego damo samo odgovor na vaše vnoge laži i špote, štere ste več mesecov širili v vašem listi proti Novinam posebno proti njihovomi uredniki, narodnomi poslanci Klekni. Zdaj gda ste se na klin obesili, ka vas vsaki lejko vidi kakši podkupljivec i lažljivec ste, vas žmetno stane, ka vas vidimo. Ali nam če ste pravični, morete priznati, da li nismo vas obsodili. Vi ste lagali na nas i nas ošpotavali, mi smo vas pa pomilovali. Jeli ka smo tak pisali od vas? Zakaj pa to ne priznate? Vi bi nam zahvalni mogli za to biti, a zdaj pa se še zaganjate v nas i nas páli ogrizavate. Čujte, ka pišete? Pišete, ka pod „sveto krilo se ščemo skriti i tak se delati za poštenoga.“ Povejte edno nepošteno delo od nas! Dokažite samo edno djanje, štero posvedoči vašo trditev. Dokač to ne včinite, ste znova lažljivec. I mi vam pošepetnemo, ka nikdar svoje trditve nete mogli posvedočiti. Vi mate edno mero: sebé. Po sebi sodite i druge. I to je strašna krivica. Neso vsi za podkup, kak ste vi bili, so hvala Bogi čiste roke i plemenita srca med Slovenci — Prekmurci tudi. — Tožite se, ka vam „Madjarone“ gučimo i ka mi, ki smo se vsikdar za Slovence meli, pišemo ka v „nesramnoj slovenščini“ pišete svoj list. Oboje podpišemo, a ne po vašem razlaganji. Vaša razlaga je laž. Mi vas mammo za Madjaronu i ste a ne zato, ár pišete vogrski za Madjare, nego ar za Slovence pišete madjarski, ar pišete v jeziki, šteroga mi ne gučimo i ar nemate ni piknjice slovenskoga dúha vu svojem listi. — Niti nemremo nači svedočiti kak je istina, vi niti pojma nemate o slovenščini i lepoto našega domačega jezika kvarite i se z vašov pisavov norca delate z lastnoga maternoga jezika. Ali što guči tak, kak vi v tom članki pišete? Vidite, kak grda laž je ka trdite, da smo mi pod A. S. pisali v „Naš Dom“ i odali narodne ideje i svoj bratovski narod. Gde, komi, ka smo odali, povejte! Ali gda smo mi cedale „greha odpuščenja“ odavali? Vidite lažlivec, ár se vi samo odati znate, tudi od drugih samo to znate misliti. Sram vas bodi!

Od toga znate pisati kakše pravice dobijo po podpori Talijanov Madjari v našoj državi — i naj je dobijo, mi smo meli juš je zagovarjati po shodaj, v parlamentu, v šolskih sosvetih itd. — A zakaj pa ne pišete bar edno reč v zagovor naših bratov, ki so na Madjarskom i ki ne samo da nemajo telko pravic kak je Madjari prinas majo, nego so preganjani do skrajnosti zavolo odtegnjenja narodnih

pravic, gda mi do skrajnosti zagovarjamo Madjarov narodne pravice.

Povejte, gde majo vaši slovenski bratje na Vogrskom bar edno slovensko šolo? Pokažite bar en slovenski napis pri občinaj? Pokažite, ka smejo bar en naš nepolitičen list čteti, gda pa na cele kúpe smejo naši Madjari takše, iz Madjarske naročiti. Zakaj ne pišete bar edno reč za te zatirane sirote. Zakoj ne pišete bar edne navdūšene reči od naših slovenskih i narodnih pravic i idej. Gda to včinite iz srca Vas bomo meli za pravoga Slovence, prle pa nej. I vi, ki ni piknjice slovenskoga i državnoga dúha neste v svojem listi dozdej pokazali,

vūpate pisati, ka se nam ne vidi Jugoslavija. Nam se vidi Jugoslavija i smo delali pa bomo tudi za njo, a krivice se nam ne vidijo v njej, smo se borili proti njim i se bomo tudi ešče naprej. A to neje borba proti državi nego za državo, ar obstoj države je te zapečaten samo, če se odstranijo ž nje krivice.

— Ka Rusi majo votum i ka so ga v Vojvodini ne meli Madjari, je naša stranka obsodila ešče javno v parlamentu. — Vidite, g Kūhar, ka celi članek, šteroga ste v svoj zagovor proti nam naperili, je strelo proti vam. Potrdo je stari pečat z novov farbov: Ka ogrizavate i poštenje jemljete.

Organizacija.

Kaj je organizacija?

Či se več lúdi združí, da bi desegnoli kakši cio, imenūjemo to organizacija. Organizacije so na priliko: sv. Cerkev, štera druží vŕbnike, ka dosegnajo večni cio; za srečnejše življenje tú na zemli mammo več organizacij, te so: država, občina i vsefelé društvo. Navadno pa razmimo z rečjov „organizacija“ združítve posestnikov i delavcov, da dosegnajo s temi svojimi združítvami svoje pravice v državi.

Kakša je organizacija?

Či na priliko što šče požeti veliko njivo žita, ne bo delao to sam, nego de si preskrbo druge delavce, ar jih več vkúp prle opravi to delo. Tej delavci pa morejo meti poglavara, gospodara, ki jih vodi. Ravnotak je z organizacijov. Tudi v njoj je več lúdi vkúp, da z združenimi močmi dosegnajo svoj cio. Kak pa žito nígdar ne bi bilo požeto, či bi vsak delavec po svoje delao, ali pa či nikaj ne bi delao i bi se le na gospodara zanašao, tak je pri organizaciji: či ne dela vsakši član, vsakša kotriga, se ne more nikaj napraviti. Pri organizaciji se more vsakši član zavedati, da je tudi od njega odvisno, či dosegnajo vsi svoj cio ali ne.

Ali nam je organizacija potrebna?

Stari lúdjje pravijo, da je ne potrebna, ar so tudi inda mogli živeti brez organizacije. Ne pomislijo pa, da so dnes den drugi časi. Dokač so sovražniki lústva ne bili združeni ali organizirani, je tudi lústvi ne bilo potrebno, da se združí. V knjigah pa štemo, ka so se kmetje že pred več kak 100 letami družili i tak šli proti svojim sovražnikom, proti tlačitelom, to se pravi, že pred 100 letami so meli organizacije. Dnes den pa, gda so države tak napravlene, da vladajo od lústva zbrani poslanci i ne več gospoda i grofje — zdaj je tak, ka tisti vlada, šteri ma močno organizacijo, to je politično stranko, zdaj je potrebno, da se kmečko i delavno lústvo organizira. Či pravimo, da dnesden vladajo v našoj državi poslanci politični organizacij i to najmočnejši politični organizacij, se bo vidilo to mogoče komi nemogoče. Zakaj je pa potem tak slabo za kmete i delavce? Zato, ar sovražniki delavnoga lústva, bogatašje i kapitalisti, majo svoje močne organizacije, delavno lústvo jih pa nema. Či bi se pri nas vsi kmetje i delavci v celoj državi združili v edno veliko organizacijo, bi meli vso oblast v državi. Tak so pa zdaj razcepleni, i vladajo nad lústvom kapitalisti, čiravno jih je menje, ar so vsi tesno združeni. Ravno zato pa nemre dnesden nobeden kmet i delavec, šteri bi pravo, da ne trebej organizacije i što tak pravi, tisti plúje v lastno skledo i tak njemi trebej, či se njemi slabo godi, vej si sam nešče pomagati.

Dale.

Plesne zabave.

Nikdar se je ne teliko plesalo v Europi, kak po svetovnoj bojni. Tak da bi vsa Europa pijana gratala od vnoge prelejane krvi. Indijski poganski modrijan Rabindranath Tagore je po svetovnoj bojni potúvao po Europi i videvši te vnoge plese je pisao: „Europa pleše na svojem pokopališči.“ Kaj pa more praviti krščanski človek, kda vidi te vnoge plese? Europa pleše na razvalinaj krščanske morale. I ne ga nikoga, ki bi si to premislo.

Dúhovni pastérje zaman svarijo od te plesne norosti; civilna oblast proti njim dela stem, ka lehkemiselnio izdaja dovoljenje za plesne zabave. — V Prekmurji je ešče tudi nikdar ne bilo teliko plesnih zabav, kak v zadnjih 3 letaj. Prvi civilni komisar Dr. Lajnsič je v tom pogledi hvalevredna izjema bio, ki je na lejci ne dao dovoljenja za nareditev plesne zabave. Zdaj pa vsako nedelo po celom Prekmurji „igrajo mi, igrajo z žutimi žveglami, plešejo mi, plešejo z mišjimi petami.“ Štera oblast pa to dovoli? Pa ta oblast neve, ka so te plesne zabave kúga za javno moralo, za javni mir, za materialni napredek i za dúševno kulturo lústva? Komi trbe te plesne zabave? Oštarjašom i pokvarjenoj mladezni. Oštarjašom zato, naj se iz slabosti svojega bližnjega okoristijo; pokvarjenoj mladezni pa zato, naj svoje razvúzdane strasti zadovoljijo. A vsaki čeden i resen človek pa te goste plesne komedije obsodi ino se zgzaža, ka oblast kaj takšega dovoli. Ali ne dovoli? Ali se te spake brez dovoljenja godijo? Zakaj pa te država teliko orožnikov drži? Gvúšno ne zato, da bi oni bili prvi plesci na teh zabavaj, nego zato, da kontrolerajo, ali ma oštarjaš dovoljenje to spako delati, ali ne.

Ali zna policijska oblast, zakaj se v zadnjem vremeni v Prekmurji teliko i tak drzno kradne? Ravno za volo teh gostih plesnih zabav. Strastna mladezen šče na vsak način na ples. Ali k tomi trbe peneze. Zato pokvarjeni sinovje kradnejo od svojih starišov, hlapci od svojih gospodarov, drugi propadniki pa od drugih poštenih lúdi, naj majo za veselico peneze, da se pred šocov vŕpokažejo i njoj lahko piti plačajo.

Opozarjamo policijsko oblast na te okolščine. Javne oblasti so za to, da skrbijo za javni blagor in ne za javni propad.

NEDELA.

Po Risaiah IV. Evang. sv. Lukača V. Od velikoga ribjega lova. Te lov pomeni lovenje duš v Jezušovo sveto katoličansko Matercerkev. Lovi te ribe, to je duše on sam po svojih duhovnikaj. Če jih malo zgrabi, ne on kriv, negò menjkanje mrež i ribičov. Brez ribičov i mreže se ne da loviti. Ribičje so duhovniki, mreže so molitve vernikov. Če ne ednih, ne drugih, se ne morejo zgrabiti ribe. A ka menjkajo i edni i druge so krivi verniki. Vekšega dara nikdar nišče ne more Bogi dati, kak če se poskrbi, ka je dober duhovnik, rešiteo duš. Ki v te namen dela, daruje, trpi i moli, ma deo v vlovlenji vseh duš, štere reši Maticerkev.

Trpljenje Gospodovo.

Pa le ešče ne hénjaš za nje na križi trpeti? „O, stopi doj, stopi doj,“ preveč je. „Če si ti Sin boži, te stopi doj s križa;“ se lejko što odloči, da vmerje za koga dobrega, kak apoštol pravi, ali za nezahvalne, za sirove, nevorne ljudi, vmirati što more to zapopasti?

Pa komi pravim te reči? Pravim je Bogi, šteri je le predobro pozna ino trpi, Bogi, šteri se ravno za tiste da mantrati, ki ga tak malo cenijo; i on ne vmira samo v zadoščenje za one grehe, šteri so njegovomi trpljenji naprejšli, nego, ka je ešče bole čudno, on vmira tudi v zadoščenje grehov, šteri so nato sledili. Zato se ščem končimar v vašem spravišči za njega potegivati, kda on sam muči, ščem vas prositi ino rotiti, ka se zadovoljite z dozda njemi prizadetimi razžaljenji: končimar od novih odstopite.

Pa kak bi mogo to bole včiniti kak s tem, ka vam pred oči postávím ono strašno dejstvo, štero je té dén celo nebo presúnolo, šterò je zemlo pretreslo i celo naravo zmedli? Moje ljubleno lústvo, če ne vörješ na moje reči, da je Kristuš z ljubezni do tebe présto telko manter, kak sam opisó, té ga poglej z lastnimi očmi!

Se ti ne vidi, ka je boža smilenost dosegnola višek svoje plameče ljubezni? Tú vidiš tvoje življenje ne več takrekoč pred tebov viseče, kak ti je pred več století že bilo obečano (Deut. 28, 66.) nego zaistino pred tebov viseče. Povej mi zato: ka bi zdaj šče več želeo od za té križanoga, za té razmesarjenoga, za té krv prelevajočega Boga? Povej le, povej, če misliš, ka bi lejko njegova ljubezn do té šče dale šla. Če pa že več nemreš nikaj vekšega od njega želeti, te pa bár poslušaj njegove pravične tožbe.

Za slovo svojemi bivšemi ljublenomi školniki tišinski farnicje.

Na telovo zadvečera ob 2. vöri so vmrli na Tišini g. školnik: Telkeš Andraš v najlepših letaj svojega življenja. Pokojni so od l. 1908. služili pri tišinski cerkvi i šoli. „Izvrstni“ so bili v cerkvi, kak kantor, — v šoli, kak učiteo. Zato jih žaljujejo stariše i deca. Čigli so že duga leta predosta trpeli od svojega želodčnoga betega, svojo službo so denok vörno spumjavali do slednjega: v sredo gojčno so ešče lepo orgolali i popevali pri sv. meši, deco

so tudi do 12. vöre včili. Zadvečera jim je hūdo gratalo, strašne bolečine so mogli prestati. V četrtak, to je: na drugi den so sv. sakramente gorivzeli. Pri procesiji so ne mogli zraven biti, ali v duši so jo dónok sprevaljali. Kda je pa mimo šole šla, te so se dali gorzdignoti, . . . z rokov so zamajnoli: vse je minolo. Poldne ob 2. vöri se je njuva dobra duša odselila k Jezušu, za šteroga čast so se trūdili v cerkvi, v šoli i cilou goreče pri svojoj familiji, šteroga ime so ponavljali v svojem zadnjem betegi. Lūdje, šteri so k večernicam šli, so prišli obiskat svojega od vsej ljublenoga školnika i prijatela. Našli so ga mrtvoga, poleg njih pa v neizrečenoj žalosti mater, ženo, devetero maloletne dece i drugo rodbino. Vse se je jokalo. Genlivo je bilo, kda smo vidili šolare: vékše pojbe i deklina pri posteli klečati i se glasno jokati. Pokojni so jim bili ljubiteo i ljublenik. . . .

Na sprevodi se je spravila takša vnožina, kakša lehtar ešče nigdar ne na Tišini pri takšoj priliki. Vencov je bilo 48. Sprevod so opravljali púšpekovi namestniki: g. Slepec Janoš z asistencov večih duhovnikov. Prišlo je gospoda i siromacije, sobočki pevski zbor, goričanci, dolinci i skoro vsi domači. — Telo je pokopano, ali njuv spomin de ešče dugo živo v tišinski fari. Čúli smo ne samo starejše, nego tudi dečke, ki so skoro malodušni pravili: „Pri nas je vse zgubleno, takšega školnika že ne dobimo, kakši so bili pokojni.“

Telo v zemli počiva — za vörnoga moža i najbogšega očó se pa bridko joče žena i drobna deca. Pa Jezuš iz oblakov guči na nje: „Gori se zdignite, potrte duše, posušite si oči skuznate — ar sam ga lūbo, zato sam ga trpljenja rejšo, v jakšo domovino zdignó, kde sunce sploj sija, kde de vekivečno sprotoletje i popolno veselje za njega, ki se je na svojo smrt z tak lepim življenjem pripravla!“

Glasi.

Slovenska Krajina.

Upiti poslanca Klekl. Poslanec Klekl so vložili upit na ministra zunanjih zadev, se li sme sadoveno drevje na obmejnom severskom pasi proti N. Austriji nehati ali me. Z ednim so g. ministra prosili za osloboditev naših državljnov iz vožrskoga robstva. Na ministra vojne i morarice so napotili upit za volo naših vojakov, ki služijo v Makedoniji i ga pitali je li šče premeštiti v kraj, šteroga zraka so vajeni? šče li domo pústiti naše vojake, ki so l. 1899. rojeni? šče li zabraniti, da naši vojaki nedo po nedelaj i svetkaj delali? i šče njim li ponúdití priliko, da morejo po nedelaj i svetkaj poslušati božo službo i opraviti vüzemsko sv. spoved.

Poljski delavci, ki majo lastno žetev i so pri vojakaj, dobijo dvamesečni dopúst. Ravnotak dobijo dopúst mašinisti za mlatidev.

Naj minister za agrarno reformo poskrbi drva našim sirotam, so poslanec Klekl napotili upit i prošnjo na njega. Zglasili so se osebnó pri njem tudi v drugih rečej, šteri se tičejo našega kraja i prosili njegovo pomoč.

Izobraževalno društvo občine Krog. Da naše slovensko lústvo ne bi tak po kmici hodilo kak za madjarski časov, smò v naši občini ustanovili izobraževalno društvo. Citatelov že nekaj po srednjem mamo, samo žalibog premalo mamo ešče knj. Zato prosimo, da se nam blagovolijo iz zaloge, obečane od g. l. Godine iz Ljubljane, podariti knjige, kelko je mogoče. Ar v občini nemamo nobene cerkvene zastave več, za slovesne cerkvene procesije, si je društvo vzelo za dužno nalogo, spraviti edno lepo zastavo, za cerkvene procesije. Materijal za zastavo so nam g. Salezijanci v Veržej ž spravili i naročili, zato se tem vrlim častitim gospodom pri toj priliki za ves nji trūd najpriščneje zahvalujemo. Zastava bo zelene farbe i slike (kejpe) bo mela na ednoj strani Lurško Mater božo, na drugoj pa slovanskiva apošola sv. Cirila i Metoda, zgoraj na špici pa podobe najsv. src. Jezušu i Marije. Podobo Matere bože, sv. Cirila i Metoda nam je naslikao Jože Janežič v Veržej. Podobe so jako lepe, zato domačega umetnika (malara) prav toplo priporočamo. Samo edno nas zdaj teží. Takše reči so zdaj jako drage, mi smo pa komaj ešče nekaj penez zložili vkúp, nekaj je pa dala občina. Ali to vse je premalo, komaj eden deseti tao. Zato vlūdno prosimo vse brate i ljubite prekmurski Slovincov i častilce Lurške Matere bože, sv. Cirila i Metoda, slovanski apoštolov, naj nam blagovolijo kelko je mogoče s penezi pomagati. Zato vse milo čüteče darovnike prosimo, ki nam ščejo kaj darúvati, naj dare pošlejo ali dajo na uredništvo Novin, ali v zavod g. salezijancov v Veržej ali tudi na tajništvo izobraževalnoga društva v Krog. Vsaki najmenši dar hvaležno sprejmemo. Zastavo želemo vzeti s seboj na V. katoliški shod v Ljubljano, ar s celim srcem radi pokažemo, da smo Prekmurci goreči katoliški Slovenci.

Beltinci. Novi cementani most je dala občina napraviti na Črnci. V začetki toga leta so ništerni občinari želeli, naj bi se delala občinska vaga. Nego večina občinarov je zahtevala, naj se rajši napravi most, ka je tudi v istini bole potrebno. Zakaj? V denješnjem vremeni bi takša vaga koštala več kak 200.000 kron. Haska pa nanč nebi telko nosila, kelko bi tisti človek služo, ka bi bio pri vagi. Gde je pa te intereš od te velke šume i popravljanje, ka bi trbelo pri vagi. Zato so tudi tisti sprevidli že zdaj, ki so bili za vago, ka se to istina ne splača delati v toj dragoči. Zato pa veditelje lústva v občini naj vsikdar tisto delajo, ka lústvo želi, či je tisto lústvu na hasek i občini. Potom si spravijo poštvanje od lústva v občini.

Tolvajija. Resan se dnes den dosta kradne v Prekmurji, kak to pišemo v našem članki na prvój strani od plesni zabav. Človek se za istino more pitati kje tiče tomi vzrok. Dostakrat so si ljudje tudi sami krivi, da ne pazijo i ne zaperajo dobro svojega blaga. Ne davnó se je zgodilo v G. Lakosi, ka so ednomi verti vkradnoli 40 jezér koron penez, 6 pintov žganice, do 15 metrov domačega platna i več drugoga blaga. Kvaren je kmet tak do 80—90 jezér koron. Premožnejši kmetje majo dnesden dosta penez i

Fabijola

ali

Cerkev v katakombaj.

I. Mir.

Krščanska hiša.

„Tak nejde,“ si misli Evfrata; segne v pojas i v njegovej roki se zaleskeče lepí železen hamer. Zavrti okoli glave — ali nekdo njemi zbije orožje, nevidna roka ga zasúče z velkov močjov dvakrat ali trikrat i — naednok leži na cesti.

„Bojim se, da ne bi zgrabo siročeka pretrdo,“ naguči Sebeščan svojega prijatela centurija, šteri je bio resan velikanske postave i moči i je ravno prišeo k shodi.

„Vež zaslužo bi to itak tribun, te nesramni napadalec.“

Gda prideta Fulvij i Evrota do bližnjega vogla, zagledata Korvina, šteri je pa ne več plantao, nego je bežao kak so ga nesle noge. Večkrat sta se ešče najšla Fulvij i Korvin, ali od toga útra sta nikdar ne gučala niti najmeše reči. Vsakši je mislo, da je drugi opravo ravno telko kak on sam.

Mesec oktober na Taljanskem.

Najlepši letni čas na Taljanskem je mesec oktober. Sunce ne prepeka več s takšov vročinov kak v leti, itak je pa ešče ne zgubilo svoje bistre svetlobe, i zlati traki gor idočega sunca se siplejo nad naravo v največjoj svojoj krasoti. Breg se drži brega, na šterih vsešerom raste vinska trta (rozga), štera se že prigible pod žmečov velki čarni i žuti grozdov, poleg pa log iz košnati javorov, pomešani z lepim zelenim gostanovim drevjem, okoli-okoli pa duga vrsta žalostnotemni cipres. Tú ali tam se širi kakša ravnica z olkinim logom, i gda piha hladni vetrek, zatrepeče malo listje i kaže v svoji spreminjavi zdaj temno stran, zdaj pa drugo belo stran. Med vsem tom zelenjom zapazi oko poslopja bogati Rimljanov, s krasno obdelanimi gredami okoli-okoli, štere obdajajo plotje lavrovoga grmovja ali zelenike ali inačšega zelenja, i kinčajo cele vrste kameniti ali inačši stebrov. Tam je pa bister pótok, šteri se súče med mnogovrstnimi cvetlicami, zdaj se pa razlevle dol po pečinah ali v tenki cörkih skače visiko gori. To i drugo je zvalo rimskoga bogataša iz kričanja punoga mesta v tiho, mirno samoto.

Gda se je približavao te srečni čas, je bilo po samotni poslopjih vse odprto. Črede služabnikov so hodile semtam, tú so pucali i lepšali stanovanja, tam so pripogibali i obrezavali živi plot, so posipavali poti z

belim pesikom. Včasi so se pokazala na prašni cestah vsakše vrste kola. Tú s pohištvom žmetno nahlanjena, — pelali so jih jünci; tam lehek koleslin z mestnimi gosti, šteroga so vlekli mladi konji. Kočije so hodile gori i doli, — zadosta je bilo tudi kričanja i cükjanja med sužnji.

Fabijolino stanúvanje na deželi je stalo pri zelenom bregoci poleg Kajete pri morji. Že na zvünaj se je ločilo to poslopje od drugih, vse je bilo čisto, vse lepo, vse napravljeno v najlepšem redi. Pred poslopjom je bila mala ravnina i od tú se je vidilo morje, štero se je tam deleč zajelo v zemlo i bilo vsikdar puno življenja. Ladje, male i velke so hodile na vse kraje po mirnom morji; ž njih se je čúlo veselo spevanje ali glasi harf. Od poslopja proti morji je pelala pot po hladnoj senci notri do kopališč, i poleg te poti je bio prostor, kama je Fabijola najraj zahajala, bila je tú najme lepa travica, štero sta senčili dve močnivi platani (lepivi drevi) i jo je močo i napajao mali stúdenec, iz šteroga je mirno tekla srebrna vodica proti morji. Sem je prišla navadno vsakše leto Fabijola iz vzročega Rima. —

Fabij, njeni oča, jo je redkogdaj obiskao tú i ešče te je nikdar ne ostao več kak dva dneva tú, zakaj, to bomo ešče vidili. Njegova hčer je bila zato skoro vsikdar sama. Njeni lúbi tovariši so bile knjige, šterih je mela dosta. Vsakše leto je nakúpila ešče nove, kakše so bile ravno v navadi. Skoro vsakše útro je hodila na svoj

te peneze za boga ne bi dali v kaso, gde bi na varnom bili, nego je doma držijo i skrivajo po omaraj i škrinjaj, dokeč je ne doleti kakša nesreča. Istina, da je strah od v kaso vlaganja peněz nekeličko tūdi opravičen. Ljūdje se ešče spominajo na bolševiške ali na vojne čase, gda so peneze v kaso vložili, zdaj jih pa ne morejo vōdobliti. Ali tej časi so že minoli. Zdaj se že penezi na veliki interes lahko vložijo v kaso i tūdi na želo gdašče vōdoblijo. V kasi so penezi bole gvūšni pred tovarj, kak doma. Toga kmeta žena v Lako⁴i, šteroga so okradnoli, je tūdi mela več smila za to, kak po njeni moži. Ona je pitala za tanač merodajnega gospoda, kaj da naj včini s penezi. I on njoj je pravo, da je nevarno tak veliko žumo peněz doma meti, najbolše bo je v kaso djati, gde njim on tūdi za nje izposlovi malo vekši interes. A moži je pa šleo doma sedeti na bankaj. I ka se je zgodilo. Neki den idejo v gorice delat, peneze iz sobe odnesejo v klet na „šrambo.“ Večer pridejo domo, peneze ešče itak v kleti nihajo i tisto noč njim je odnešeno vse. Zato pazimo dobro na peneze i čedno gospodarimo ž njimi, či je mamō.

Prosimo in opominjamo, vse tiste, ki majo zadeve, štere se tičejo „Novin“ (to so: inserati (oglasi), dopisi, naročnina, naj te pošljejo edinole na uredništvo v Črensovce! Takih stvari ne pošiljati v Belgrad ali pa v Lendavo, ka se tak preveč zamūdijo pa otežkočajo delo.

Žižki. Komisija za nabore (štelingo) je ne jako zbirčna, kak se je to pokazalo pri zadnjoj štelingi, od nas so vsi regrutje.

Kak se pobija pijančuvanje? Oblast je že izdala več odredb kak se naj pobija pijančuvanje. Od toga se tūdi guči na vse kraje, ka ljudje preveč pijejo. Mi že itak mamō preveč gostin vsakoj vesi, če je potrebno eli ne, edna je, v vekšij vesej celo po tri, štiri. Vsakšij človek si to lahko premisli, ka je že jako, jako dosta. Gospodje, šteri bipa to najbolje mogli znati i razmiti, pa so pri tom slepi i gluhi, oni ne vidijo, ka se dnesden pije i zapravlja, oni to pomagajo. Zdaj bomo že meli pri vsakoj drugoj hiši vinotoč! Eto vam, tak se pobija pijančuvanje. Čudno, ka naše oblasti so dostakrat v velikih kontrastih, edno prepovejo, ka od druge strani najbolje pomagajo i podperajo.

Dne 17. junija se priredi v Korovcih (pri Cankovi) veselica v zvezi z gledališko predstavo enodejanko: „Krčmar pri zvitem rogu“ in komičnim prizorom „Kmet in fotograf.“ Ker je čisti dobiček namenjen v prid šolskih potrebčin in v pomoč revnim otrokom šolskoga okoliša Cankōva, se vse občinstvo vabi na obilno udeležbo. Vstopnina za osebo 3, za družino 5 Din. Odbor.

Nemšavci: Dne 27. maja 1923. ob 2 vūri popoudne se je vršo pri nas zavūpni sestanek SLS. Od političnoga položaja i od kmetijstva je poročao tajnik Švikariš. Vstanovila se je tūdi kmečka zveza: Izvoleni so bili: Za predsednika: Heklič Kalman župan, za podpredsednika: Kūhar Štefan, za tajnika: Gumba Jožef, za blagajnika: Andrej Mikloš, za odbornike: Andrej Jožef, Cipot Jožef, Lepoša Mikloš, Kolar Jožef, Zelko Jožef, Horvat Jožef, Zelko Ivan, Kūhar Jožef, Solar Ivan, Lepoša Štefan, Podlessek Kārol, Jošar Štefan, Car Jožef, Ivan Horvat gostilničar.

Beltinci. Slavnomi občinstvi se naznanja, da se je v pekarni Vekoslav Kralj začeo delati (Zvibak) Suhar, i to Vanili, Cimt, Otročji. Pošilja ga na veliko na vse strani Slovenije. Opo-minja se, da je Suhar naj bolj lehka jestvina za beteznike, šteri so betezni na želodci, Vanili in

lūbi proštorek, šteroga smo prle popisali, poleg nje je bio korbeo knjig i kakša tovarišica. Letos, ka je bilo vsakomī čudno, je bila okoli nje vsikdar samo sužnja Sira!

Zvedili smo že prle v pripovisti, da je Fabijola sužnja Siro prepūstila Agneški; ali v svoje veliko začudenje zve drugi den, da nešče Fabijole zapūstiti, čiravno njoj je Agneška obetala prostost. Jako čudno se je Fabijoli vidilo, da Sira iz vdanosti do nje nešče iz hiže. Srce njoj je bridko na oči metalo, da si je nikak ne zaslužila te vdanosti i da je ne ravno vlūdno i nežno ravnala ž njov. Istina, da je čūla i čtela od sužnjov, šteri so bili zvesti i vdani svojim gospodarom, tūdi lajojim, ne smilenim; ali to so bile le posamezne prikazne proti tomi, ka je opazūvala den na den: da sovražijo sužnji svoje gospodare.

„Sira je nora!“ si misli. Ali takši odgovor njoj je ne bio začosta, začnola je natenci opazūvati deklico, či bi mōgoče po njenom obnašanji rešila to čūdo; ali zobston — delala je vednako ponižno i pridno vse, ka so njoj dali, žmetno i lahko, kak prle. To je genolo Fabijoli srce i čūtila je, da je nemogoče, kak je pravila Agneška, — sužnjoga človeka lūbiti!

Tūdi ešče na drugi strani je spoznala vrednost Sirino. V svoji pogovorih ž njov je zapazila Rimlanka, da je jako vūčena i včasi je tūdi zvedila, da sužnja jako razmi grške i latinske pisatele, pa tūdi piše v obeh jeziki. Dale

Cimt Suhar je za odrasle lūdi, šteri se rabi z vinom, otročji Suhar se rabi z mlekom, v nešterih dneih se bode dobo v Prekmurji v vseh vekših mestaj v paketih.

Nemšavci. Prostovolno gaslno društvo v Nemšavcih priredi dne 1. julija 1923. v vseh prostorih gostilne Ivana Horvat plesno veselico. Začetek Popoudne ob 3 vūri. Igra ciganska godba. K obilni udeležbi vabi Gaslno društvo.

Bitje na Bistrici. Od toga bitja je prinesla zadnja „M. Krajina“ dobis iz G. Bistrice, v štermo se nam dobro znani dopisnikar nekaj zaletavle v edno osebo, štero za ednok, kak pravi nešče imenūvati. Dobro znamo, što je ta oseba, na koga cila. Nego zapisnikar članka naj zna, da se pri sodišči nemre nikomī pomagati, či je ednok kriv, zna tūdi, da je dotičnik od bitja pri Godini bio pred porotnim sodiščem i či ga je tisto obsodilo samo na 11 mesecov, to vendar ne pomoč ali ne vemo kaj tiste osebe, štera se v tom listi napada. Mi smo zato i smo vsigdar bili, da se tomi krvoprelivanji ednok že napravi konec. Trebe krivce zaistino kaznūvati tak kak jim ide. Mislimo, da bi dobro bilo takše vročerkvne dečke ne djati v vozo, kde samo manjarijo, nego v takši kraj, kama delat, da s tem lahko dela hasek državi. To je resan že jako žalostno, ka se že prinasa dela. To kaže samo veliko podivjanost. Človek je več ne varen v kakšoj gostilni, hitro zna dobiti kakši smrtonosni vdarec. Zato je že zadnji čas, da se oblast poprime sile i napravi konec toj podivjanosti.

Veržej. Na tretjo nedelo, to je, 17 junija, obhajamo slovesno svetek presv. Srca Jezušovoga. Spovedavali bomo že v soboto popoldne. V nedelo zajtra ob 5 prva sv. meša s predgov. 10 vūri predga in sv. meša vūni na prostom. Popoldne predga in proščecija z Najsvetejšim, potem blagoslov in posvetitev k Jezušovimi Srci.

Država.

Roparje so napadnoli tvorni vlak med Ljubljanov i Brezovicov. Več pohištva so zlūčali vō z vagonov, dokeč so je v pamet vzeli. Roparje so na to odbežali i blago tam nihali.

Strela je vdarila v štale enoga kmeta pri Domžalah. Celo poslopje je bilo taki v ognji. Požarnoj obrambi se je posrečilo z električnov špricalkov vse rešiti zvūn strehe, štera je bila slamnata.

Velika toča je bila okoli Novoga mesta, kakše ljudje ne pōmlijo od leta 1872. Toča je kapala en frtao vōre. Na zemlji je bilo toče na 2 cm. visiko. Kvara je ogromno dosta napravila. Silje je vse vničeno, trava v zemljo zabita, na dobro srečo so samo gorice ne bile preveč poškodovane. V Vinkovcaj v Slavoniji je toča tūdi 4. junija pobila vse poljedelske pridelke.

Naši carinski dohodki meseca maja so znašali v prvih 10. dneih 47,775,137 Din, dokeč so v drugoj polovici meseca znašali samo 42,855,044 Dinarov.

Revolucija v Bolgariji.

Nepričakovano je vōvdarila v Bolgariji revolucija. Neštēni vojaški oficirji i bolgarski plemenitaši so že od začetka Stambolijskove vlade bili nezadovoljni s njegovim kmetiskim režimom. Ta vlada je — kak pravi proklamacija nove vlade — terorizerala čeli narod, izvršavala politične umore i nazadnje je štela v prah i pepeo spremeniti cele kraje Bolgarije, šterih prebivalstvo se ne štelo vkloniti njenomi terori. Nezadovolni so se vkūper zebnali i pod vodstvom vojaški oficirov stirali Stambolijskovo vladu, ministre njegove spozapri i novo vladu sestavili. Predsednik nove vlade je profesor Cankov. Kralj je pripoznao novo vladu. Bolgarija s tov novov revolucijov preživlja teške dni. Te dogodke pa moremo presojati samo kak njene notranje politične dogodke, šteri dosta ne bodo spremenili zvūnešnji politični položaj. Predsednik nove vlade je podao izjavo, da šče ostati Bolgarija v dobrih razmerah z svojimi sosidami i kaj je za nas glavno, šče tūdi izvršavati vse mednarodne pogodbe. Naša vlada ne bi trpela kršitve mirovni pogodb. Zato je tūdi na vse pripravljena. Naše meje proti Bolgariji so močno zastražene.

Protirevolucija.

Belgradski listi javljajo da se je začela v Bolgariji protirevolucija. Stambolijski, bivši predsednik je zbrao vkūper 25 jezer svojih kmetov in ide ž njimi proti Sofiji, da obračuna z kraljom i novov vladov, zatoga volo je v Sofiji veliki strah, čete kmetov so že samo 25 km. od Sofije.

Sporazum med Jugoslavijov i Nemčijov.

5. junija je bio podpisan sporazum med Jugoslavijov i Nemčijov gledōč na vojno odškod-

V Jugoslaviji smo meli po izkazi narodne banke do 1. junija 5 milijard 517 milijon 429 jezero 120 Din. papirnati peněz v prometi.

Vogrška je mela 1. 1921. 7 milijard 651 milijon papernati peněz v prometi, a letos jih pa ma že više 119 milijard.

Svet.

Železniška nesreča pri Monoštri. Preminoči tjeđen je brzovlak od Graca trčo v na monoštēskom kolodvoru stoječi tvorni vlak. Lokomotiva i 6 vagonov brzovlaka se vse razdrobilo. Več ljudje je pri nesreči najšlo smrt, vnoģo jih je pa bilo ranjeni.

Na Vegrskom so v velikoj vnožini nastopile kobilice (konjički), šteri so velki kvar napravili po silji cilo pa detelico so skoro vse vničile.

Angleži bodo začnoli vzdigavati iz morja 1. 1919. potopljene nemške ladje pri Scopa Flowi.

Veliki vihar je divjao na severnom Italijanskom. Porūšo je več železniški mostov i poškodovao skoro vse ceste tak, da se je promet skoz simplonskoga tunela mogeo tūdi staviti.

Napad na Grčkoga patriarha. Okoli 200 Grkov je vdarilo v palačo ekumenskoga patriarha, šteroga so angleški vojaki komaj rešili. Grki zahtevajo odstop patriarha.

Domača politika.

Naš novi vojaški zakon. Kak je znano, je naša vlada predložila novi vojaški zakon. Te zakon, ar setiče nas vseh zavolo preveliki terhov, štere nalaga na rame kmetiskoga ljudstva in ar so njemi neposredno podvrženi naši sinovje, naša deca, nas mora cilo zanimati. Zakon je prišao te dni pred odbor za vojaški zakon, šteri bode razpravlao od posamezni točk zakona. Dozdaj so razpravljali od toga, kak dugo naj vojaki slūžiji i od vojaških beguncov. Zakon določa 18 mesečno slūžbo. To je predosta. Zato so to točko odložili na poznejši čas, ar so se naši poslanci i kmečki poslanci radikalne stranke tomi protili. Nadale je poslanec SLS Škulj zahtevao, da se vojaški begunci, ki so se odsellili v Ameriko, ne bodo kaštigali, či se v Ameriki pri našem konzulu javijo. Demokrati so se tej zahtevi odprli, ali odbor je itak sprejao predlog poslanca Škulja. Potem se je debata začela od § 48., šteri sili tūdi dūhovščino na vojaško slūžbo. Tomi paragrafi se je palik ostro proti postavio poslanec naše stranke Škulj, podpriao ga je tūdi radikalec Janič. Nekše olejšave sta dosegnola, ali vse ne, ka sta želela. *Splošno se vidi, da če kaj dobroga ščejo naši poslanci dosegnoti za naše ljudstvo, vsikdar se z demokrati najdejo proti.* To si bo dobro za pomniti za prihodnje volitve, da te ne bo pa ljudstvo gučalo, ka ravnoč naši poslanci so krivi, da njim sinovje morejo dugo i daleč od domovine slūžiti.

nino, štero nam je dužna Nemčija. Poleg toga sporazuma nam Nemčija za leto 1923. i 1924. ne bo davala živine, štero ona sama potrbūje, a nas pa dosta stane prevoznja. Na mesto živine nam pa bo pošiljala druge predmeti kak poljedelsko šker, mašine i drugo, kaj je nam bole potrebno. Nemčija nam je poslala že tūdi 400 lokomotiv, zato pa zahteva od naše vlade, ar je vrednost nemške marke med tem preveč spadnola, 17 milijon zlatih mark. Nemčija plača Srbiji i Črnoj Gori 1,200.000 zlatih mark za škodo, štero je nemška armada napravila po tej krajinaj.

Nemčija je poslala novo noto zavezniškim državam gledōč na vojno odškodnino, štero bi njim mogla plačati. V toj noti Nemčija ne imenūie nikše šume, štero bi privolna bila plačati, nego predlaga, naj se sestavi ena komisija, štere komisije naloga bi bila določiti odškodninsko vsoto, štero je Nemčija mōgoča plačati. Prosi nadale Nemčija moratorij do 1927. leta, to je, ka dotečas njoj naj ne trbe nikaj plačati, samo še potem se začne fok plačūvanja za odškodnino. Ta nota se vidi zaveznikom za nesprijemljivo, ar imenūvanje takše komisiije bi kršilo verzajsko mirovno pogodbo, moratorija njoj pa tūdi nemrejo dovoliti, ar bi ga Nemčija po mōgočnosti zlorabljalja v svoje vojaške namene. Francozi i Belgijci so mnenja, da niti v govor ne stopijo z Nemčijov dotečas, dokeč ona ne henja z svojim strajkanjom v Porurji. Angleška vlada se pa zavzame za nemško noto i pravi, da bi škoda bila noto enostavno zavrčiti i tak sporazumi z Nemci pot staviti. Dobroj voli Nemčije za sporazum se ne smemo protivstavljati. Naj se zato nota vzeme v pretres.

Talige.

„Osml sem“ je zamrmrao. „Rano sam stano, vidim, no, ka so takši, ki so šče ranej stanoli.“

Vš je vzelo molitveno knigo i napravo velki križ. V tórmi je bila vúra.

Kankolec je šteo.

„Pét.“

Nato se je nagnó k sosidi.

„Ali že spovedavlejo?“

Sosed je prikimao.

Dva sta že.

Kankolec je zadovoljen pomislo.

Či se ne spovem do prve meše, do druge bom čakao.“

Zamakno se je v molitev rožnoga venca. Vsídar več lúdi je prihajalo i se razvrščalo k spovedarnicam. Sledkar so prišle ženske i poklekale v velkoj ladji. Bile so pesmarice, štere spevlejo pri meši.

Včasi nato je tenki glas začno na glas moliti rožni venec i cerkev njemi je odgovarjalo z mrmrajočimi glasi.

Kankolca, šteri je molo svojega, je začnólo to mešati.

Pústo je svojega i se pridružio vsem.

Renda pred njim se je zmenšala.

„Friško ide,“ je pomislo i mrmrao: „Sveta Marija, Mati boža, móli za nas grešnike...“

„Šče dva sta pred menov“ je prestopo z edne noge na drugo i začúto je nekšo tesnobo. Obrisao si je nos i zakašlao.

„Sveta Marija, Mati baža...“ je molila cerkev i Kankolec ž njov.

„Talige, talige, kak de s tem,“ se je ópet spomnó.

„Povedati de trbeló vseedno, čiravno ka so izposojene.“

Ne je čúo, ke je cerkev molila „Sveta Marija.“ V njegovej glavi so bile talige.

Ne razmim, zakaj bi gučao od toga? Nazaj je dam, pa je, kak sam že nigda nakanó... Či se pa spovem, je znamenje, ka sem je ne mislo nazaj dati. To bi pa bila laž... Nikaj, to ne mesto za to i non pravo. Ka bom mantrao spovednika. Mrzlo je i dosta šče jih je za menóv.

V tórmi je nikaj scinkalo. Bio je ropot vúre, štera se je pripravljala, da vdari po zvoni z železnim hamrom i naznani, ka je že tri ftrale na šest. Te ropot je malo zosagao moleče lúdstvo v cerkvi. Kankolec je ne čúo toga ropota. Stao je v tistóm meggnjeni že pred zamreženim óknom spovednice i zadržavao nesmileno bitje srca, boječ se, da ga ne čúje spovednik.

„Talige“ je letalo po glavi Kankolca, gda je s trepetajočimi prsti iskao čaren spóvedni listek.

V tórni je zavónilo k meši.

„Mógoče, de pa trbeló vseedno povedati.“

Dverice v ókneci so se ódprle. Kankolec je napravo križ i porino skoz mreže spóvedni listek. Šče njemi je pravilo: „Talige,“ nato se njemi je pa pretrgnola nit misli.

Spóvednik je poslušao. Kankolec je migao z vústami, a ne je znao, ka bi gučao.

„Gda je bila zadnja spóved?“ je pitao i pogledno na klečéčega grešnika spóvednik.

„K Vúzmi, dúhovni óča.“

„V adventi ne bilo časa?“

Kankolec je ne ódgovora dao, nego je na tiho zakašlao.

„Povejte grehe.“

Zdaj je Kankolec gučao, lecao, požirao sline, kašlao i ópet gučao. Pred óčmi so njemi ópet stale talige i silile na jezik. On pa je žmao, pravo grehe po dvakrat, samo da bi pozabo na nje.

Nató je tiho gratao ves trúden. Talige so šče njemi pa izda „stale pred óčmi. Nazadnje je pravo v mislih:

„Zútra vas nazaj dam. Ka ščéte? Na posodo sam si vas vzéo, pa ne vkrao.“

„Ste končali,“ je pitao spóvednik.

„Več se na nikaj nemrem spomniti“ je ógovoro Kankolec. Talige so se njemi pa smijale.

Vzéo je robček i si obrisao nos.

„Ka pa . . . vzéli ste nikaj ne?!“

Kankolec je strepetao. Videlo se je njemi, da so se nindri blúzi njega prevrgle talige.

„Vzéo . . . vzéo sem . . . ja . . . khm . . . Na posodo najme . . .“

„Ka pa?“

„Khm . . . talige, najme.“

„Pa ste je nazaj dali?“

„Miso sam že večkrat, khm . . .“

„Gda ste pa vzéli na posodo?“

„Gda . . . khm . . . Lansko leto se mi vidi, je bilo. Póleti ednok.“

„Ka pa vért? . . . Vas ne terja?“

Kankolec je popravo kolena, ar ga je tiščalo.

„Vért? . . . Ja, Dúhovni óča . . . khm . . . Najme on ne ve za to, ka sam je vzéo . . . najme izposodo sam si . . . khm, khm . . .“

A tak . . . Da, znate, to je pa túdi greh. Toga pa ne sméte zamučati. To je vkradjeno. Greh proti sédmoj bóžoj zapovedi. Zato morete talige nazaj dati. Ali óblúbíte?

„Óblúbím.“

„Pa ne smete čakati.“

„Óblúbím. Že zútra je nazaj dam.“

„Tak je dobro. Ovači bi bila Vaša spóvéd nevelavna.“

„Nazaj je dam, dúhovni óča.“

Spóvednik je vkraj vzeo glavo od ókneca.

„Zdaj pa molite: Ti in vsi moji drúgi znáni i neznáni grehi . . .“

Dale je ne znao. Vej šče te ne znao, gda je mladi bio.

Nikaj je mrmrao i či bi ga spóvednik poslúšao, bi čúo, ka je gučao:

„Nazaj je dam, zaistino je nazaj dam, talige, ka mi nedo na dúši ležale. Hvala Bogi, da sam tak srečno ópravo...“

Túdi spóvednik je zmolo latinsko molitev i se obrno k Kankolci. Zdigno je róko i ga odvezao:

„Ego te absolvo.“

Skoz mreže njemi je porimo rdečo kartico za svedóčbo, ka je ópravo vúzemsko spóved i je stopo iz spóvedarnice.

Kankolec je stano od ókneca, spravo kartico i pravo zadovolno v svojih mislih.

„Šče pred prvo mešo sam gotov, hvala Bogi.“

Prerivao se je na sredo cérkvi i v mislih pravo:

„Šče dnes dam talige nazaj.“

Dale

Naše gospodarstvo.

P e n e z i. O ja, peneze pa že radi mamo, od penéz gučati i od penéz pisati, to je lepo, to nas veseli. Ali ešče lepše je, peneze meti. Ali pa mógoče je človik, šteri nema rad penéz? Nega ga. I nori je, što nema rad peneze. O penezi, penezi, to je življenje, to je dúša celoga sveta, to je naša največša skrb. Ali kak priti k penézam. To nam naj što póve. Kelkókrat si pogučavlemo: hej, či bi meo zdaj bar eno 100 dolarov! To bi bilo življenje. Kúpo bi si . . . ne vem kaj. Ka pa či bi meo zlate peneze? Ahá, zlati penezi pa so ešče več vredni. Jaj či bi meo bar edno vreče zlata! — Vsídar samo želejmo i na veke želejmo. Ka bi pa bilo, či bi resan meo edno vreče zlata? — Ka? — Ešče edno bi si želo i či bi meo dve, bi si ešče dve želo. Potem bi si pa želo osem vreč. Gda bi pa vse puno zlata meo, te bi — od glada mro, kak tisti Grk, šteromi je Bog pravo, da si naj kaj želej i vse njemi bo dao. I resan si je želo, ka se naj v zlato spremeni vse, ka v roke prime i Bog njemi je to túdi dao. Tak se je zgodilo, da je meo že vse puno zlata, ar se je vse na zlat orbnolo, ka je prijaó. Pri tom deli je zaglado i je šo jejt. Jako njemi je dišao obed, ali gda je jesti v roke prijaó, je postalo zlat. Šteo je piti, ali ročka i voda sta postali zlat. Za bóžo volo je proso Boga, naj se ga smili i naj njemi vzeme nazaj te dar, da bi se vse v zlat obrnólo ka prime. I Bog se ga je smilo, da ne bi človik poleg zlata od gladi mro. Tak želej človik vsídar peneze, bogastvo, pa je poleg toga lahko jako nesrečen. Drúgi sò pa lahko sirmacije, pa sò itak bole srečni. Ali ka je te itak največ vredno na sveti? — To vsakši lejko zna. To je zdravje. Zdravje je največši kinč na sveti. Ali to zdravje túdi samo te znamo ceniti, gda je že zgúbimo. Te je pa že jako žmetno nazaj dobíti. Davlemo za nje peneze, vse verstvo bi tá dali, či bi samo zdravi bili. Zato bomo zdaj večkrat pisali kak si obvarvlemo zdravje, da bomo móčni za delo za sebe, za svojo družino i za svoj narod.

Prvovrstna vina

se dobijo na veliko ali na málo pri JANEZ TITAN Rankovskom poštaru v Černelavcih v njegovej pivnici šte. 33.

Podpirajte Novine!

Tisk: ERNEST BALKANYI Dolnja Lendava

VINO staro pa novo,

iz lotmerških goric, jako dobro, se dobi kúpiti v vsakšoj meri v Marijanišči Verzej, poleg novoga mosta na Múri.

NEMECZ JANOŠ

BAUTOŠ

v MURSKOJ SOBOTI

odáva

vsefelé železò,

obijanje za rame,

glažojno.

Mašine

za šivanje, sejanje, slamorezanje pa túdi

za mlatiti

po niskoj cejni.

Naznanje

vsem onim, šteri se spravljajo k zidi, prle kak bi si prskrbeli,

Cement, Vapno, Železne nosilce,

(Traverse) Okove (Spolarijo) in Šte-

dilnike (Sparherde)

naj se obrnejo k meni, nadale pripo-
račam: Dobropoznate moje specijalne
Garantierane kose, vsakovrstno orodje
(škér) za les pa za železo obdelavati.
Jako točna in poštena podvorba.

Trgovina z železom

Jožef Toplak prle Marton Kálmán

Dolnja Lendava, Glavna ulica 67.

**Garantirane kose, kak túdi ka-
menje k coj v vsaki množini,
kak túdi vse drúgo železno
blago, nadale vsefelé specerija,
mela po znižanoj cejni se
dobi pri**

Čeh & Gaspari

v M. Soboti.

JOŽEF NEŠKUDLA v Cic. — Jablom n|Ori, Češka ustanovljeno l. 1810. pošilja v predobroj kakovosti vse cerkvene obleke, kazule, pluviale, dalmatike, antipendije, cerkvene bandere, društvene zastave predvsem orlovske, kelihe, ciborije, monštrance i vse posode iz kovine. Stare obleke se umetno i fal popravi. Kelihi se za ceno od 300 Din. naprej pozlatijo. Vse reči se bodo brez carine dopošljale. Za celo Jugoslavijo je zastopstvo pri:

JAROSLAV NEŠKUDLA,

Ljubljana, Sv. Petra cesta 25.

**Jako fajni, skoro novi, čarni
Ehrbar klavir se oda za 40,000 Din
v Maribori, Gosposka ul. 46.
pritličje.**

Ogled od 2 do 3 vúre popoudne.

Nindri indri

ne najdete tak velke zaloge vsefelé blaga za moške i ženske obleke, štofóv, cajgov, platna, drúkov, robcov, vsefelé pajtelnov za mlinare itd. i nindri indri so cene tomi blagi ne tak niske kak v trgovini

F. SERŠENA v LOTMERKI.

Poglednite i te vidili!

Vino lotmerško dobro za kosce i žnjece po 18 K. 1 liter prodaja I. MURSA na KRAPJI onomi, šteri vzeme najmanj en akov.